

שימש לאריזת טבק (בזמנו כבר לא גידלו טבק במטולה)
ונקרא בפי האכרים "טבק צימער", מחדר זה הובילה דלת
קרועה בחומה, אל ה"חפורה" מה שקרוי בפינו כיום "המג-
רש". החפורות, בחלקן הסמוך לחצר, היו זרועות סלעים
ואבנים ופרט לעצי תאנה וזית בודדים לא גדל שם דבר.
בהמשכן — היה השטח ישר וניתן לעיבוד.

מזרחית למושבה היתה הגורן, גובלת בחפורות מחד וב-
ואדי העובר ונמשך אל ה"תנור" מאידך. הגורן היתה לנו
מקום בילוי, תרתי-משמע, בכל ימות השנה ועל כך עוד
אספר.

פרט לשלשה או ארבעה אכרים שגידלו עדרי צאן וחצר-
תיהם המו ורעשו עת נאספו העדרים עם רדת היום, מפעיית
הרחלות וטלאיהן — היו החצרות כמעט ריקות וענף בעלי
החיים היה מורכב מזוג או שני זוגות שוורים, בהמות ה-
עבודה של אותם ימים, פרה ערבית או שתיים אשר לרוב
לא סיפקו את תצרוכת המשפחה בחלב ותוצרתו, חמור
להובלת מים מן המעיין לצרכי הבית, ומחרשות ושקי זר-
עים אל השדה בעונת החריש והזריעה, גם שקי בר ותבן
גדולים וכבדים היו מועמסים לא אחת על גבו של החמור
להביאם מן הגורן הביתה. בקיצור, החמור והשוורים היו
בעלי החיים הפעילים והיעילים ביותר בחצרו של האכר
ושרתוהו בנאמנות כל ימות השנה. בנוסף להולכי על ארבע,
היו גם כמה בעלי כנף שהטילו מספר ביצים בשנה. ואם לגבי
מורה, שאך זה הגיע למושבה, היה זה קרוי "משק של
ממש", הרי לגבי אכר שכל פרנסתו על נחלתו ומשקו —
היה זה כאין וכאפס פשוטו כמשמעו והאכרים רובם ככולם